

det er et skadeligt Redskab, og der er vist neppe Tvivl om, at dette er rigtigt. Men det, som det jo her gælder om ogsaa at tage Hensyn til, er Fiskernes Interesser, det er det, at vi berøve dem Brugen af et Redskab, som de have haft Ret til at bruge i en lang Aarrække. Nu maa det jo saa overvejes, hvad man skal sætte højest, enten Hensynet til Fiskerne eller Hensynet til den Lidelse, som Aalene kunne være udsatte for, og som de ere udsatte for. Og her tror jeg, at Hensynet til Fiskerne maa veje mest, saa meget mere som det jo dog vistnok er rigtigt, at adskillige Steder er Søbunden saaledes beskaften, at hvis vi forbyde Fiskerne at bruge dette Redskab, ville vi gøre et meget alvorligt Indgreb i deres Erhverv. Jeg skulde derfor henstille til det høje Ting at blive staaende ved den Bestemmelse, der er i Forslaget, og hvorefter dette Redskab er tilladt.

Jeg vil ogsaa henstille til det høje Ting at forkaste Ændringsforslag Nr. 31, hvor det foreslaas, at Soppevaaddet skal være forbudt paa visse Tider af Aaret. Naar Udvalgets Flertal foreslaar dette, er det jo af Hensyn til den Skade, som dette Vaad kan gøre for Fiskeynglen. Men den Skade, som her kan ske for Fiskeynglen, er neppe stor, idet den Tid, som det drejer sig om, jo falder om Vinteren, og om Vinteren opholder Fiskeynglen sig neppe i nogen større Grad paa det Vand, hvor der er Tale om, at Vaaddet kan bruges. Dette Vaad kan jo kun bruges paa meget fladt Vand — deraf følger Navnet, idet Fiskerne, naar de bruge det, maa gaa og soppe. Der er et andet Hensyn, jeg ogsaa gerne vil fremdrage, og det er, at da det er om Vintertiden, det skulde forbydes at bruge dette Vaad, siger det sig selv, at ved Vintertid, naar det er meget køligt, lade Fiskerne ganske naturligt være at bruge det, thi saa fryse de, naar de skulle gaa og soppe og trække dette Vaad. Jeg vil derfor henstille til det høje Ting ogsaa at forkaste dette Ændringsforslag.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 34, som er stillet af det ærede 1ste Medlem for 9de Valgkreds (la Cour). Det gaar ud paa at stryge en Bestemmelse, hvorefter Ministeren i visse Tilfælde kan afkorte de i § 13 nævnte Afstande, naar Forholdene ere af en saadan Beskafenhed, at en Undtagelse fra den almindelige Regel er ønskelig. Jeg ser ikke, der er nogen Grund til at stryge denne Bestemmelse, og skal derfor anmode Tinget om at forkaste Ændringsforslaget.

Under Nr. 35 og Nr. 36 har et Flertal foreslaaet et Par Ændringer angaaende Forholdene ved Ringkøbing og Nissum Fjorde. Ogsaa her vil Flertallet gaa tilbage til det af Kommissionen fremsatte Forslag, saaledes som det for Rigsdagen blev forelagt første Gang. Under Forhandlingerne i Folketinget blev det gjort gældende, at Forholdene vare forskellige ved disse to Fjorde, hvilket gjorde det ønskeligt, at Afstandene bleve fastsatte forskelligt for hver enkelt af dem. Disse Oplysninger mente jeg at burde tage Hensyn til, og jeg ser derfor ikke nogen Grund til at forandre Lovforslagets Bestemmelser angaaende dette Punkt.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 40, der angaar Krogelinefiskeriet, skal jeg kun gøre opmærksom paa, at dette er et Fiskeri, der er i betydelig Fremgang, og det forekommer mig, at der er al mulig Grund til at yde det samme Beskyttelse, som man yder andet Fiskeri. Jeg ser derfor ingen Grund til at vedtage dette Ændringsforslag.

Under Nr. 41 og 43 er der stillet to Ændringsforslag, der berøre Spørgsmaalet om Ilandbringelsen af Undermaalsfisk i Helsingør. Jeg skal om dette Spørgsmaal sige, at hvis disse to Ændringsforslag bleve vedtagne, vilde det i meget høj Grad vanskeliggøre Kontrollen med Handelen med Undermaalsfisk. Det siger sig selv, at hvis de nede i Helsingør, hvor der dog er en ret betydelig Havn, fik Lov til at ilandbringe Undermaalsrødspætter, vilde større Fartøjer tage der ned og søge at afsætte den Undermaalsfisk, som de ellers ikke kunne blive af med. At det vilde vanskeliggøre Kontrollen med Undermaalsfisks Forhandling, siger sig jo selv, og jeg kan derfor heller ikke ret tænke mig, at det høje Ting skulde gaa med til at vedtage disse Ændringsforslag.

Under Nr. 44 foreslaar et Mindretal, at § 18 skal udgaa. § 18 bestemmer, at Bundgarnsstader og Sildevaaddrætssteder saavel i Limfjorden som andetsteds fremtidig ikke kunne indrømmes af Regeringen. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at i 1896—97, da Fiskeriloven var til Behandling i det andet Ting, blev der opnaaet Enighed mellem det Udvalg, som behandlede Sagen, og den daværende Landbrugsminister om, at denne Bestemmelse skulde søges gennemført. I Overensstemmelse hermed har Landbrugsministeriet ikke siden den Tid oprettet ny Stader eller bortforpagtet Stader, og naar en eller anden Forpagtning er ophørt, er en ny For-